

Abadia de Sant Josep de Clairval

Tardor de 2019

Estimats Amics,

«**S**í, la civilització de l'amor és possible, no és pas una utopia. Però només és possible si adrecem constantment i amb molt de fervor la nostra mirada vers Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, del que tota paternitat pren el nom en els cels i a la terra (Ef 3, 14-15), de qui procedeix tota família humana» (sant Joan Pau II, *Carta a les famílies*, 2 de febrer de 1994, núm. 15). Així doncs, la civilització de l'amor neix i es desenvolupa dintre la família.

No obstant, «els atacs contra la institució de la família es repeteixen des de fa temps. Es tracta d'agressions tan perilloses i insidioses que menyspreen el valor insubstituïble de la família basada en el matrimoni» (sant Joan Pau II, 4 de juny de 1999). Però, «el fet de néixer i de ser educats en una llar formada per uns pares units en una aliança fidel, resulta de gran importància per als fills» (*Ibid.*). El matrimoni és l'aliança per la qual «l'home i la dona constitueixen entre si un consorci de tota la vida, ordenat per la seva mateixa índole natural al bé dels cònjuges i a la generació i educació dels fills» (*Codex Iuris Canonici*, 1055, § 1). Respectar aquesta unió és «d'una gran transcendència» per a la continuïtat del gènere humà, per al desenvolupament personal i destinació eterna de cadascun dels membres de la família, per a la dignitat, estabilitat, pau i prosperitat de la mateixa família i de tota la societat humana» (Vaticà II, *Gaudium et spes*, 48). Per això, l'Església defensa amb energia la identitat del matrimoni i de la família. Per aquest motiu proposa l'exemple dels «bondadosos esposos Lluís i Cèlia, pares de santa Teresina del Nen Jesús», que varen ser beatificats a Lisieux el dia 19 d'octubre de 2008 i canonitzats a Roma el dia 18 d'octubre de 2015.

«Perquè crec!»

En Lluís Martin nasqué a Bordeus el 22 d'agost de 1823, segon fill d'una família de cinc germans. El seu pare, militar de carrera, en aquesta època es troba a Espanya. La família Martin es trasllada segons les destinacions del seu pare: Bordeus, Avignon i Strasbourg (França). Un cop arriba la seva jubilació, al desembre de 1830, el capità Martin s'estableix a Alençon, a Normandia. Mentre fou militar destacà per la seva pietat exemplar. En una ocasió, al dir-li el capellà del seu regiment que, entre la tropa, trobaven estrany que durant la Missa romangués durant tanta estona agenollat, després de la consagració, respongué sense dubtar: «Digueu-los que és perquè crec!». Tant en el si de la seva família com amb els Germans

Els sants esposos Martin

Drets reservats

de les Escoles Cristianes, en Lluís rep una gran educació religiosa. Al contrari de la tradició familiar, no tria l'ofici de les armes, sinó el de rellotger, que casa millor amb el seu temperament meditatiu i silenciós, així com la seva gran habilitat manual. Primer aprèn l'ofici a Rennes i, després, a Strasbourg.

Al començament de la tardor de 1845, en Lluís pren la decisió d'entregar-se completament a Déu, i s'encamina a l'Hospici del Gran Sant Bernat, en el cor dels Alps, on els canonges consagren la seva vida a l'oració i a rescatar els viatgers perduts a la muntanya. Es presenta davant del prior, que li diu que torni a casa seva per tal d'acabar els seus estudis de llatí, abans d'un eventual ingrés en el noviciat. Després d'una infructuosa temptativa d'incorporació tardana a l'estudi, en Lluís, molt al seu pesar, renuncia al seu projecte. Per perfeccionar la seva instrucció se'n va a Paris, i al tornar s'instal·la a Alençon, on viu amb els seus pares. Porta una vida tan ordenada que els seus amics diuen: «En Lluís és un sant».

Tantes són les seves ocupacions que en Lluís ni tan sols pensa en el matrimoni. A la seva mare li preocupa, però a l'escola de puntes, on ella assisteix a classe, es fixa amb una noia hàbil i educada. I si fos la «perla» que ella desitja per al seu fill? Aquella jove és la Cèlia Guérin, nascuda a Gandelain, en el departament de l'Orne (Normandia), el 23 de desembre de 1831, la segona de tres germans. Tant el seu pare com la seva mare són de família profundament cristiana. Al setembre de 1844 s'instal·len a Alençon, on les dues germanes grans reben una cuidada educació a l'internat de les Religioses del Sagrat Cor de Picpus.

La Cèlia pensa en la vida religiosa, a l'igual que la seva germana gran, que arribarà a ser sor Maria Dositea a la Visitació de Le Mans. Però la superiora de les Filles de la

Caritat, a qui la Cèlia sol·licita el seu ingrés, li respon que no és pas aquesta la voluntat de Déu. La jove s'inclina al davant de tan categòrica afirmació, encara que no sense tristesa. Però un preciós optimisme sobrenatural la fa exclamar: «Déu meu, prendré l'estat del matrimoni per complir la teva santa voluntat. Et demano, doncs que em concedeixis molts fills i que es consagrin a Tu». La Cèlia perfecciona, llavors, la confecció de les puntes d'Alençon, tècnica de puntes especialment cèlebre. El 8 de desembre de 1851, festivitat de la Immaculada Concepció, té una inspiració: «Has de fabricar puntes d'Alençon». A partir d'aquell moment s'instal·la pel seu compte.

Un dia, al trobar-se amb un jove de noble fisonomia, d'aire reservat i educat, se sent molt impressionada i una veu interior li diu: «Aquest noi és qui he escollit per a tu». Ben aviat coneix la seva identitat; es tracta d'en Lluís Martin. En poc temps ambdós joves arriben a apreciar-se i a estimar-se, i s'entenen tan bé que contrauen matrimoni el 13 de juliol de 1858, tres mesos després de la seva primera trobada. En Lluís i la seva esposa es proposen de viure com a germans, seguint l'exemple de sant Josep i de la Verge Maria. Deu mesos de vida en comú en total continència fan que les seves ànimes es fonguin en una intensa comunió espiritual, però una prudent intervenció del seu confessor i el desig de proporcionar fills al Senyor els mouen a interrompre aquella santa experiència. La Cèlia escriurà més tard a la seva filla Paulina: «Sentia el desig de tenir molts fills i educar-los per al Cel». En menys de tretze anys tindran nou fills, i el seu amor serà bonic i fecund.

En les antípodes

«Un amor que no és «bonic», és a dir, un amor que queda reduït a la satisfacció de la concupiscència, o a un «us» mutu de l'home i de la dona, fa que les persones arribin a ser esclaves de llurs debilitats» (Carta a les famílies, 13). Des d'aquest punt de vista, les persones son utilitzades com si fossin eines: la dona pot arribar a ser un objecte de desig per a l'home, i viceversa; els fills una càrrega per als pares; la família, una institució molesta per a la llibertat dels seus membres. Ens trobem llavors en les antípodes del veritable amor. *Al buscar només el plaer, podem arribar a matar l'amor, i a matar els seus fruits, diu el Papa. Per a la cultura del plaer, el fruit beneït del seu interior (Lc 1, 42) es converteix en cert sentit en un «fruit maleït», és a dir, no desitjat, que es vol suprimir mitjançant l'avortament. Aqueixa cultura de la mort s'oposa a la llei de Déu: «Respecte a la vida humana, la Llei de Déu manca d'equívocs i és categòrica. Déu ens ordena: No mataràs (Ex 20, 13). Així doncs, cap legislador humà pot afirmar: T'és permès matar, tens dret a matar, hauries de matar» (Ibid., 21).*

«A pesar d'això, afegeix el Papa, constatem com s'està desenvolupant, sobretot entre els joves, una nova consciència per al respecte a la vida a partir de la concepció... és una llavor d'esperança per al futur de la família i de la humanitat» (Ibid.). Així doncs, en el nou nat es realitza el bé comú de la família i de la humanitat. Els

esposos Martin experimenten aqueixa veritat al rebre els seus nombrosos fills: Vivíem per als nostres fills; eren tota la nostra felicitat i tan sols la trobàvem en ells», escriurà la Cèlia. A pesar d'això, la seva vida conjugal no es lliure de proves. Tres dels seus fills moren prematurament, dos d'ells eren nens; més tard mor de sobte la Maria Helena, de cinc anys i mig. Pregàries i peregrinacions tenen lloc al mig de l'angoixa, i molt especialment l'any 1873, durant la greu malaltia de la Teresa i la febre tifoides de la Maria. Enmig de les més grans preocupacions, la confiança de la Cèlia es veu enfortida per la demostració de la fe del seu espòs, en particular per la seva estricta observança del descans dominical: En Lluís mai obre la botiga els diumenges. Es el dia del Senyor, que se celebra en família; primer amb els oficis de la parròquia i després amb llargs passejos; les criatures gaudeixen de les festes d'Alençon, acompanyades de cavalcades i de focs artificials.

L'educació dels seus fills és alhora alegre, tendre i exigent. Tant bon punt tenen ús de raó, la Cèlia els ensenya a oferir el seu cor al Senyor cada matí i a acceptar amb senzillesa les dificultats diàries «per acontentar Jesús». Aquesta serà la marca inesborrable i la base de la «petita via» que ensenyarà, la futura santa Tereseta. «La llar és, d'aquesta manera, la primera escola de vida cristiana», com ho ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica (Núm. 1657). En Lluís ajuda la seva esposa en les seves tasques amb els nens: surt a les quatre de la matinada a buscar una nodrissa per a un dels més petits, que està malalt; acompanya a la seva esposa a deu quilòmetres d'Alençon en una nit glaçada fins el capçal del seu primer fill, en Josep que viu amb la seva nodrissa; cuida a la seva filla gran, la Maria, quan pateix febre tifoides, als tretze anys, etc.

El dinamisme que dona l'amor

El gran dinamisme d'en Lluís Martin no recorda en res a aquell «dolç somiador», com se l'ha descrit de vegades. Per ajudar a la Cèlia, que es troba desbordada per l'èxit de la seva empresa de puntes, abandona la rellotgeria. La punta es treballa en peces de 15 a 20 centímetres, fent servir fils de lli d'una gran qualitat i d'una finesa extrema. Una vegada fet «el traç», el «bocí» passa de ma en ma segons el nombre de punts que el conformen – n'existeixen nou, que constitueixen d'altres tantes especialitats. A continuació es procedeix al seu encaix, una delicada labor que s'aconsegueix amb unes agulles i fils cada cop més fins. És la pròpia Cèlia qui uneix d'una manera invisible les peces que li porten les puntaires que treballen a domicili. Però cal buscar sortides per al producte, i en Lluís destaca en el aspecte comercial i fa que augmentin considerablement els beneficis de l'empresa. A pesar de tot això, també sap trobar estones de descans i temps per anar a pescar.

A més, els esposos Martin pertanyen al Tercer Orde de sant Francesc d'Assís i formen part de diverses associacions pietoses: entre elles la de l'adoració nocturna. La força que necessiten l'obtenen de l'observació amorosa de les prescripcions i dels consells de l'Església: dejunis,

abstinències, Missa diària i confessió freqüent. «La força de Déu és molt més poderosa que les vostres dificultats – escriu sant Joan Pau II a les famílies. L'eficàcia del sagrament de la Reconciliació és immensament més gran que el mal que actua en el món... Incomparablement major és, sobretot, el poder de l'Eucaristia... En aquest sagrament, Crist s'entrega a si mateix com aliment i com beguda, com font de poder salvífic... La vida que d'Ell procedeix és per a vosaltres, estimats esposos, pares i famílies. Recordeu que Jesús va instituir l'Eucaristia en un context familiar, en el transcurs del Darrer Sopar... I els mots que va pronunciar aleshores, conserven tot el poder i la saviesa del sacrifici de la Creu» (*Ibid.*, 18).

Uns fruits durables

De la deu eucarística, la Cèlia obté una energia superior a la de la mitjana de les dones, i el seu espòs una tendresa superior a la mitjana de la dels homes. En Lluís gestiona l'economia i consent de bon grat les peticions de la seva esposa: En quant al recés de la Maria a la Visitació, la Cèlia escriu a la Paulina, "ja saps que al papà no li agrada gens separar-se de vosaltres, i havia dit primer que no hi aniria"... Ahir la nit, la Maria s'estava queixant de tot això i li vaig dir: «Deixa-ho per a mi; sempre aconseguixo el que vull, sense forçar massa; encara falta un mes; i és suficient per convèncer el teu pare». No m'equivocava, doncs tan sols una hora després, quan va tornar, es va posar a parlar amistosament amb la seva germana (Maria)... «Bé, em vaig dir, aquest és el moment oportú», i li vaig fer una insinuació al respecte. «Així que desitges de veritat anar en aquest recés?», digué el papà a la Maria: «Sí, papà. – Doncs bé, pots anar-hi!»... Crec que jo tenia una bona raó perquè la Maria anés a aquell recés. Si bé suposava una despesa, els diners no son res quan es tracta de la santificació d'una ànima; i l'any passat, la Maria va tornar completament transformada. Els fruits encara duren, encara que ja és hora de que renovi la seva provisió».

Els recessos espirituals produeixen fruits de conversió i de santificació, perquè sota l'efecte del seu dinamisme, l'ànima, dòcil a les il·luminacions i als moviments de l'Esperit Sant, es purifica sempre més dels pecats i practica les virtuts, imitant el model absolut que és Jesucrist, per aconseguir una unió més íntima amb Ell. Per això va dir el sant Papa Pau VI: «La fidelitat als exercicis espirituals anuals en un lloc apartat assegura el progrés de l'ànima». Entre tots els mètodes d'exercicis espirituals «n'existeix un que va obtenir la completa i reiterada aprovació de la Seu Apostòlica... el mètode de sant Ignasi de Loyola, de qui ens complau dir "Mestre especialitzat" en exercicis espirituals» (Pius XI, Encíclica *Mens Nostra*).

La vida profundament cristiana dels esposos Martin s'obre naturalment a la caritat al proïsme: almoines discretes a les famílies necessitades, a les que també s'hi uneixen les seves filles, segons la seva edat; assistència als malalts, etc. No tenen por de lluitar justament per reconfortar els oprimits. Així mateix, realitzen plegats les

gestions necessàries perquè un indigent pugui entrar a l'hospici, quan no pot, al no tenir l'edat suficient per poder entrar-hi. Són serveis que sobrepassen els límits de la parròquia i que donen testimoni d'un gran esperit missioner: esplèndides ofrenes anuals per a la propagació de la fe, participació en la construcció d'una església a Canadà, etc.

Però la intensa felicitat familiar dels Martin no havia de durar massa temps. A partir de 1865, la Cèlia s'adona de la presència d'un tumor maligne en el pit, aparegut després d'una caiguda contra el canto d'un moble. Tant el seu germà, que és farmacèutic como el seu marit no li donen pas massa importància; però a finals de 1876 el mal es manifesta i el diagnòstic és concloent: «tumor fibrós no operable» a causa del seu avançat estat, la Cèlia li fa front fins el final amb total valentia; conscient del buit que suposarà la seva desaparició, li demana a la seva cunyada, la senyora Guérin, que, després de la seva mort, ajudi el seu marit en l'educació dels més petits.

La seva mort arriba el 28 d'agost de 1877. Per a en Lluís, de 54 anys d'edat, suposa un abatiment, una profunda llaga que només es tancarà al Cel. Però ho accepta tot amb un esperit de fe exemplar i amb la convicció de que la seva «santa esposa» està en el Cel. I complirà amb la tasca que havia començat en l'harmonia d'un amor irreprotxable, l'educació de les seves cinc filles. Per això, escriu la Tereseta, «aquell cor tendre del papà havia afegit a l'amor que ja tenia un amor realment maternal». La senyora Guérin s'ofereix per ajudar a la família Martin, convidant el seu cunyat a traslladar la seva llar a Lisieux. Per a aquelles petites orfes, la farmàcia del seu marit serà la seva segona casa i la intimitat que uneix a ambdues famílies creixerà amb les mateixes tradicions de senzillesa, labor i rectitud. A pesar dels records i de les fidels amistats que podrien retenir-lo a Alençon, en Lluís es decideix a sacrificar-ho tot i a mudar-se a Lisieux.

Un gran honor

La vida als «Buissonnets», la nova casa de Lisieux, resulta més austera i retirada que a Alençon. La família manté poques relacions, i conrea el record de la persona a la que el senyor Martin segueix nomenant amb el nom de la «vostra santa mamà». Les més jovenetes són confiades a les Benedictines de Nostra Senyora del Prat. Però en Lluís les hi sap proporcionar distraccions: sessions de teatre, viatges a Trouville, estada a Paris, etc., intentant que mitjançant totes les realitats de la vida, trobin la glòria de Déu i la santificació de les ànimes.

La seva santedat personal es revela, sobretot en l'ofrena de totes les seves filles i, després, de sí mateix. La Cèlia ja preveia la vocació de les dues grans, doncs la Paulina ingressava en el Carmel de Lisieux el mes d'octubre de 1882, i la Maria a l'octubre de 1886. Al mateix temps, la Léonie, de difícil temperament, inicia una sèrie d'infructuosos intents; en primer lloc a les Clarisses, i després a la Visitació, on, després de dos intents fallits, acabarà

ingressant definitivament l'any 1899. La Teresa, la «petita reina», aconseguirà vèncer tots els obstacles fins ingressar al Carmel als 15 anys, l'abril de 1888. Dos mesos després, el 15 de juny, la Celina revela al seu pare que també ella sent la crida a la vida religiosa. Davant d'aquell nou sacrifici, la reacció de Lluís Martin és esplèndida: «Vine, anem tots junts davant del Santíssim a donar-li les gràcies al Senyor per concedir-me l'honor d'emportar-se totes les meves filles».

«Vosaltres, pares, doneu gràcies a Déu si ha cridat a la vida consagrada a algun dels vostres fills. S'ha de considerar un gran honor – com ho ha estat sempre – que el Senyor es fixi en una família i esculli algun dels seus membres per convidar-lo a seguir el camí dels consells evangèlics! Conreeu el desig d'oferir al Senyor a algun dels vostres fills per al creixement de l'amor a Déu en el món. Quin fruit del vostre amor conjugal podríeu tenir més bonic que aquest?» (*Vita consecrata*, 25 de març de 1996, núm. 107).

La vocació és abans que res, una iniciativa divina, però una educació cristiana afavoreix la resposta generosa a la crida de Déu: «En el si de la família, els pares han de ser per als seus fills els primers anunciadors de la fe amb la seva paraula i amb el seu exemple, i han de fomentar la vocació personal de cadascun i, amb molta cura, la vocació a la vida consagrada» (*Catecisme*, 1656). Per tant, «si els pares no viuen els valors evangèlics, serà difícil que els nois i les noies puguin percebre la crida, comprendre la necessitat dels sacrificis als que han de fer front i apreciar la bellesa de la meta a assolir. De fet, és en la família on els joves tenen les primeres experiències dels valors evangèlics, de l'amor que es dona a Déu i als altres. També és necessari que siguin educats en l'ús responsable de la seva llibertat, per tal d'estar disposats a viure de les més altes realitats espirituals, segons la seva pròpia vocació» (*Vita consecrata*, *ibíd.*).

«Sóc massa feliç»

Santa Teresa del Nen Jesús i de la Santa Faç donarà testimoni de la manera concreta en que el seu pare

Santa Teresa del Nen Jesús i de la Santa Faç arribarà a dir: «El Senyor em va concedir un pare i una mare més dignes del Cel que de la terra». Que puguem arribar també nosaltres seguint el seu exemple, a la Morada eterna que la santa de Lisieux denomina «la llar Paterna del Cel».

Dom Barthélemy - Main
O. S. B.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ, con título: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Barthélemy de Ruffray - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>